

Arrest

nr. 95 984 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2012 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een moslim van etnisch Arabische origine. U bent de zoon van een sjiitische vader en een soennitische moeder. Volgens de traditie wordt u dan als sjiit beschouwd maar u hecht daar niet veel belang aan en u praktiseert uw geloof niet. U bent geboren in Bagdad en hebt daar ook steeds gewoond. U ging naar school tot het

tweede middelbaar en daarna ging u aan de slag als bromfietshersteller. Later opende u ook een winkel waar u brommers verkocht en herstelde, niet ver van uw woonplaats.

U groeide op in de Al Salam wijk te Bagdad en bleef er wonen tot 10 april 2006. In die periode was er veel sektarisch geweld in Irak en werden er vele soennieten verdreven uit uw wijk. Op 8 april 2006 vielen gewapende mannen het huis van jullie soennitische burens binnen. De twee zonen van het gezin, Ahmed en Mohammed, wisten te ontkomen en sprongen over een muur die jullie huizen van elkaar scheidden. Jullie hadden een goede relatie met de burens en namen hen onmiddellijk binnen. De twee jongens overnachtten bij jullie en de volgende ochtend vroeg bracht u hen samen met uw broer A.A.L.J.J. (CG 11/24278; O.V. 6.906.530) naar het Al Liqaa plein waar zij de bus namen richting Abu Ghraib. Sindsdien hoorde u niets meer van hen.

De dag nadien, op 10 april 2006, vonden jullie een dreigbrief. In de dreigbrief stond dat jullie het huis moesten verlaten of dat jullie vermoord zouden worden. Er stond niet in waarom jullie het huis moesten verlaten en er stond evenmin in vermeld van wie deze brief afkomstig is. Toch besloten jullie, gezien de algemene situatie toen, om meteen jullie huis te verlaten en naar het huis van uw tante te gaan in de Al Jihad wijk.

Jullie bleven daar ongeveer vijf jaar wonen maar jullie kwamen niet zo vaak buiten. U ging ook niet meer terug naar uw winkel. Af en toe repareerde u nog bromfietsen van mensen die uw neef kende. Uw broer werkte ook niet vaak meer.

Op 5 maart 2011 besliste uw vader om terug te gaan naar jullie huis in de Salam wijk. Hij had gehoord dat de veiligheidssituatie er verbeterd was. Jullie werkten drie dagen in het huis om het weer leefbaar te maken. Op 8 maart 2011 werd jullie huis echter plots beschoten. Niemand werd gewond maar jullie beslisten om meteen terug te gaan naar het huis van uw tante. Op 26 augustus 2011 beslisten jullie om klacht in te dienen. De situatie werd onderzocht maar de daders werden niet gevonden. Jullie hadden wel recht op een vergoeding mits jullie daartoe een aanvraag indienden bij de bevoegde commissie. Nadat jullie het antwoord van het onderzoek gekregen hadden beslisten jullie om het land te verlaten. U vertrok op 16 oktober 2011 uit Irak. U kwam op 27 oktober 2011 in België aan en daags nadien vroeg u asiel aan.

Terwijl jullie reeds in België waren kwam een onbekende man bij uw ouders langs om te vragen waar jullie waren. Hij wilde zicht niet identificeren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kaart voor werkzoekenden uitgegeven op 6 maart 2011, een vakbondskaart van 11 september 2001, een nationaliteitsbewijs dat werd uitgegeven op 29 augustus 2011, een identiteitskaart van 2 februari 2009, uw woonstkaart van 13 oktober 2011, uw voedselrantsoenkaart van 2010 – 2011, vier visitekaartjes van uw voormalige winkel en het juridisch dossier betreffende uw zaak.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat geen van de door u voorgelegde bewijsstukken voldoende bewijskracht heeft om de essentiële feiten uit uw asielrelaas te kunnen ondersteunen. Het gerechtelijk dossier dat door u wordt neergelegd kan geenszins aanzien worden als een officieel document. Het betreft namelijk een handgeschreven document waarvan in de vormgeving elke verwijzing naar de Iraakse overheid en de uitvaardigende instantie ontbreekt. Voor wat de stempels betreft die het document een officieel karakter zouden moeten geven dient gesteld te worden dat deze eenvoudigweg na te maken zijn en dat tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Irak alle (officiële) documenten eenvoudigweg tegen betaling te verkrijgen zijn.

Maar ook de documenten die u neerlegt ter staving van uw identiteit en recent verblijf bevatten een aantal eigenaardigheden. Zo staat op zowel uw voedselrantsoenkaart als uw woonstkaart te lezen dat jullie in de periode 2010 – 2011 in de Salam wijk woonden (CGVS, p. 12), dit terwijl u beweerde sinds de gebeurtenissen in 2006 steeds bij uw tante te hebben gewoond in de Jihad wijk. U zou slechts

drie dagen, van 5 tot 8 maart 2011, terug op uw oud adres gewoond hebben (CGVS, p. 5). In dit opzicht is het bevreemdend dat u dan gedurende die tijd steeds geregistreerd bleef op uw oud adres en dat u die kaarten die u, zoals u zelf beweert, nodig heeft voor allerlei administratieve zaken (CGVS, p. 12) steeds bleef afhalen in de wijk waarin u voor uw leven vreesde.

Andere essentiële elementen uit uw relaas weet u dan weer niet te staven. De dreigbrief die jullie ontvangen hadden ging volgens u verloren (CGVS, p. 17) en verder legt u geen enkel stuk neer met betrekking tot de gebeurtenissen in 2006.

Gezien aan de door u voorgelegde documenten slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend en sommige essentiële elementen niet gestaafd worden zijn wij voor een verdere evaluatie van de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte essentiële feiten dan ook genoodzaakt om ons te baseren op uw verklaringen. Deze zijn vaak echter weinig plausibel te noemen.

Zo lijkt het vooreerst weinig waarschijnlijk dat u, noch uw broer hoegenaamd niets weten te vertellen over de inval bij uw burens. Jullie weten niet wat er gebeurd is met de ouders en zussen van de twee jongens die jullie weg smokkelden en jullie weten niet of er toen schoten zijn gevallen of niet (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 9, p. 16). Jullie gingen ook niet gaan kijken om te zien wat er gebeurd was met hen en hoorden er niets meer over en vroegen er niet meer naar. Dit alles lijkt weinig plausibel. Indien dit voorval zich werkelijk zou hebben voorgedaan lijkt het eerder vreemd dat jullie zouden beslissen de zonen van dat gezin weg te brengen zonder informatie in te winnen over de rest van het gezin al was het maar via andere mensen. Er valt te verwachten dat dergelijke voorvallen wel besproken worden in de wijk en dat er onder burens verteld wordt wat er werd gezien of gehoord. Het feit dat jullie niets weten te vertellen lijkt weinig plausibel. Ook de manier waarop jullie de jongens de wijk uit smokkelden lijkt nogal vreemd. Ze zouden zich niet weggestopt hebben omdat jullie anders verdacht zouden overkomen bij checkpoints (CGVS, p. 17; CGVS broer, p. 16). Het lijkt echter nogal vreemd dat jullie hen volledig herkenbaar zouden vervoeren vanaf de plaats waar zij de dag voorzien actief gezocht werden door de milities en nog te meer gezien het grote risico zij en ook jullie liepen indien zij herkend zouden worden door de sjiiitische milities die volgens uw verklaringen in die periode heel actief waren in jullie wijk (CGVS, p. 7). Verder is het ook bevreemdend dat, indien jullie zouden gevisieerd worden omwille van het bieden van hulp aan soennieten, de dreigbrief die jullie ontvangen hebben geen reden aangaf waarom jullie de wijk moesten verlaten noch melding maakte van degene door wie hij was opgesteld. Er stond gewoon op dat jullie de wijk moesten verlaten of vermoord zouden worden (CGVS, p. 17, CGVS broer, pp. 8 - 9). Uit niets blijkt dus dat u gevisieerd zou worden vanwege uw hulp aan uw soennitische burens. Dit kernelement van uw asielrelaas komt dan ook niet aannemelijk over.

Hoewel het CGVS rekening houdt met de mogelijkheid dat jullie, in die periode van extreem sektarisch geweld, gevisieerd konden zijn geweest omdat uw moeder soennitische is, kan echter niet zondermeer geloof worden gehecht daaraan. Uit de hoger besproken analyse van de door u neergelegde documenten blijken immers sterke indicaties dat jullie in de periode 2010/2011 in de wijk al-Salam woonden terwijl jullie verklaarden daar sinds 2006 weg te zijn en er slechts drie dagen, in maart 2011, te zijn naar teruggekeerd. Hoewel dit in principe niet uitsluit dat u in 2006 vertrok uit deze wijk, ondergraaft deze inconsistentie de geloofwaardigheid daarvan toch.

De voedselrantsoenkaart van de wijk al-Salam uit 2010/2011 ondergraaft op een meer directe wijze ook de geloofwaardigheid van het incident dat zich op 8 maart 2011 zou hebben voorgedaan. Immers, u laat uitschijnen dat jullie kortstondige aanwezigheid, slechts drie dagen, al een gewapende reactie uitlokte terwijl uit de rantsoenkaart blijkt dat jullie er geruime tijd verbleven. Wat echter ook weinig plausibel is, is dat jullie na het tweede incident dat plaatsvond op 8 maart 2011, gewacht zouden hebben tot 26 augustus 2011 om klacht in te dienen (CGVS, p. 13, CGVS broer, pp. 13 - 14). Uw verklaring dat jullie plots niet meer bang waren om dit te doen kan evenwel niet overtuigen. Er kan eerder verwacht worden dat angst voor vervolging jullie er zou toe leiden om meteen de hulp van de autoriteiten in te roepen. Daarnaast wachtten jullie ook nog tot 16 oktober om Irak te ontvluchten, dit is zeven maand na het laatste incident dat u meemaakte (CGVS, p.9). Zo lang wachten om internationale bescherming te zoeken stemt echter niet overeen met het koesteren voor een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In zoverre nog geloof kan worden gehecht aan uw bewering sinds 2006 uit de wijk al-Salam te zijn gevlucht blijkt uit uw relaas ook heel duidelijk dat u, noch uw broer, in de vijf jaar durende periode die jullie bij uw tante doorbrachten problemen hebben gekend. U repareerde er af en toe ook bromfietsen voor jongens uit de buurt en u verliet soms het huis met uw neef. Uw broer kwam soms tot

twee keer per week buiten om materialen te vervoeren met zijn pick up. Ook in de periode na het tweede incident verbleven jullie daar nog zeven maand zonder enig concreet veiligheidsincident te hebben meegemaakt (CGVS, p. 6, CGVS broer, pp. 6 – 7, p. 11). Dit alles is volledig in lijn met de aard van het sektarische conflict van enkele jaren geleden, waarin de sektarische samenstelling van vele – voorheen gemengde - wijken in Bagdad zich op gewelddadige wijze homogeniseerde. Het ging tijdens deze spanningen meestal niet om werkelijk geïndividualiseerde vervolging maar om acties van extremisten om alle inwoners van de andere religieuze sekte, zij het sjiieten of soennieten, uit de wijk te verdrijven. De vervolging stopte, behoudens bij mensen met specifieke profielen, dan ook vanaf het moment dat zij de wijk waar zij gevisieerd werden verlaten hadden. Het feit dat een persoon na uw vertrek uit Irak één maal naar u en uw broer kwam informeren wijst geenszins op het feit dat deze persoon u zou viseren of kwaad willen doen, temeer daar deze persoon geen kwaad berokkende aan uw ouders (CGVS, p. 8, p.19, CGVS broer, p. 10). U beschikt bijgevolg over een veilige verblijfplaats in Irak waar u kunt verblijven zonder vrees op vervolging.

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas eerder twijfelachtig van aard zijn en u over een alternatieve en veilige verblijfplaats beschikt in uw land van herkomst.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde conclusie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bewijzen enkel uw identiteit en nationaliteit die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw kaart voor werkzoekenden toont aan dat u werk gezocht hebt in Irak. De vakbondskaart en uw visitekaartjes tonen enkel uw beroep van motorfietshersteller aan, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel

zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Inzake de asielaanvraag van uw broer A.A.L.J.J. (CG 11/24278; O.V. 6.906.530), die voor identiek dezelfde redenen als u asiel aanvraagde, werd eveneens een beslissing genomen tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2.1. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal bedenkingen heeft met de echtheid van de documenten.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient vermeld te worden dat geen van de door u voorgelegde bewijsstukken voldoende bewijskracht heeft om de essentiële feiten uit uw asielrelaas te kunnen ondersteunen. Het gerechtelijk dossier dat door u wordt neergelegd kan geenszins aanzien worden als een officieel document. Het betreft namelijk een handgeschreven document waarvan in de vormgeving elke verwijzing naar de Iraakse overheid en de uitvaardigende instantie ontbreekt. Voor wat de stempels betreft die het document een officieel karakter zouden moeten geven dient gesteld te worden dat deze eenvoudigweg na te maken zijn en dat tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Irak alle (officiële) documenten eenvoudigweg tegen betaling te verkrijgen zijn.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.2.2. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal weinig geloofwaardig vindt dat verzoeker of zijn familie niets meer van hun burens hoorde na de feiten van 8 april 2006, evenals de wijze waarop de twee jongens uit de wijk gesmokkeld werden en de inhoud van de dreigbrief. Verzoeker diende klacht in op 26 augustus 2011 met betrekking tot de feiten van 8 maart 2011 omdat hij en zijn familie opnieuw ondergedoken waren bij hun tante en uit vrees wachtten om klacht in te dienen. Na een afwezigheid van enkele jaren uit hun wijk werden zij al na drie dagen beschoten en zij waren dus een specifiek doel binnen het kader van het algemeen sektarisch conflict in de wijken van Bagdad.

De Raad stelt vast dat verzoeker het uitvoerig motief in de bestreden beslissing kort samenvat en betwist. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De uitleg van verzoeker overtuigt niet. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, artikel 10 van het EG Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het artikel 10 van het EG-Verdrag stelt:

“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak.

Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.”

De verzoekende partij noemt in haar verzoekschrift geen enkele bepaling waar België als lid van de EU niet aan heeft voldaan waardoor artikel 10 zou geschonden zijn. Artikel 10 van het EG-Verdrag is dus

niet geschonden. Het is trouwens niet aan de Raad om een oordeel te vellen over de wettelijkheid van de Belgische regelgeving.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Arabisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing in dit verband niet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS